

เด็กชายที่หายไป นานสิบปีก้าวออกมาตรงที่สว่าง

ผมไม่ใช่คนชอบฟุ้งฟายหรือแม่แต่จะรู้สึกอะไรมากถึงขั้นที่เรียกได้ว่า
ประหลาดใจ ผมเห็นอะไรมาไม่น้อยตลอดช่วงอายุสี่สิบกว่าปี ผมเคยทั้ง
เกือบโดนฆ่าและเคยเป็นฝ่ายฆ่าคนอื่นมาก่อน ผมเคยเห็นความชั่วร้ายที่คน
ส่วนใหญ่มองว่ายากจะเข้าใจหรือไม่ก็ไม่เชื่อเลยแต่แรก ขณะที่บางคนอาจ
เถียงว่าผมเองก็กระทำความชั่วมาไม่ต่างกัน ผมฝึกควบคุมอารมณ์ตัวเอง
อยู่นานหลายปี ที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือควบคุมปฏิกิริยาของตัวเองเมื่อต้องเผชิญ
สถานการณ์ตึงเครียดประปรายต่างๆ ผมอาจจะเล่นงานกลับอย่างรวดเร็ว
และรุนแรง แต่ผมจะไม่ทำอะไรโดยปราศจากการไตร่ตรองหรือทำโดยไม่มี
จุดประสงค์เด็ดขาด

ซึ่งถ้าจะให้ผมพูด คุณสมบัติเหล่านี้ก็ได้ช่วยผมและคนที่สำคัญต่อผม
มาแล้วหลายต่อหลายครั้ง

แต่ถึงกระนั้นผมก็ต้องสารภาพว่าเมื่อแรกที่ผมได้เห็นเด็กชายคนนั้น แต่
ตอนนั้นเขาเป็นวัยรุ่นแล้ว ไซ้ไหม ผมรู้สึกได้ว่าชีพจรตัวเองเต้นเร็วมาก มีเสียง
ตบๆ ก้องอยู่ในหูผม มือสองข้างของผมกำเป็นหมัดโดยไม่ตั้งใจ

ผ่านไปสิบปี ตอนนั้นมีเพียงระยะห่างห้าสิบหลา ไม่เกินกว่านั้น ก้นกลาง
ระหว่างผมกับเด็กชายที่หายไปเอาไว้

แพทริก มัวร์ นั่นคือชื่อของเด็กคนนั้น เขายืนฟังเสาคอนกรีตค้ำยัน
อุโมงค์ที่เต็มไปด้วยลวดลายกราฟฟิตีเลอะเทอะ โหล่เขาตก ดวงตากวาดไปมา
ก่อนจะหยุดนิ่งตรงพื้นที่มีรอยแยกข้างหน้า เขาตัดผมเกรียนเป็นทรงแบบที่เรา
เคยเรียกว่าทรงลานบิน แถวอุโมงค์ยังมีเด็กวัยรุ่นผู้ชายอีกสองคนยืนเตร่อยู่
คนหนึ่งสูบบุหรี่แบบเอาเป็นเอาตายจนผมคิดว่า หรือบุหรี่ยังจะไปสร้างความ

ชวนเคื่องให้เขาเข้า ขณะที่อีกคนสวมสิ่งทีคล้ายๆ ปลอกคอสุนัขติดหมุดแหลมกับเสื้อผ้าตาข่าย เรียกว่าเป็นการประกาศถึงอาชีพที่ทำอยู่ผ่านเครื่องแบบได้ชัดเจนที่สุด

รถหลายคันที่อยู่ข้างบนแล่นเสียงดังผ่านไปมาโดยไม่รู้เลยว่ามืออะไรอยู่เบื้องล่าง ตอนนี้อยู่ที่ย่านคิงส์ครอส พื้นที่ส่วนมากได้รับการ “ซบตัว” ตลอดสองทศวรรษที่ผ่านมาด้วยการสร้างพิพิธภัณฑท์ ห้องสมุด ด้วยรถไฟยูโรโรสตาร์ หรือแม้แต่ป้ายชานชาลาที่ 9^{3/4} ซึ่งเป็นชานชาลาที่แฮร์รี่ พอตเตอร์ ขึ้นรถไฟไปฮอกวอตส์ พวกเขาส่วนประกอบอื่นที่เรียกได้ว่าไม่พึงปรารถนาหลายรายได้หนีจากการทำธุรกรรมแบบเจอตัวที่อันตรายเหล่านี้ไปค้าขายออนไลน์ซึ่งค่อนข้างปลอดภัยกว่า ซึ่งแทบไม่จำเป็นสำหรับความเสี่ยงที่เกิดจากการค้าบริการทางเพศ แต่เป็นผลพวงที่เกิดจากอินเทอร์เน็ต แต่หากเราเดินไปอีกฝั่งของรางรถไฟไม่ว่าเป็นการเดินแบบเป็นความหมายตรงตัวหรือไม่ก็ตาม เดินไปให้ห่างจากตึกใหม่เอี่ยมเงวับ มันก็ยังมีอีกหลายที่ที่ส่วนประกอบฉาวโฉ่ยังอยู่รอดโดยกระจุกตัวรวมอยู่ด้วยกัน

นั่นคือจุดที่ผมพบเด็กชายที่หายไป

ใจหนึ่งของผมอันเป็นส่วนหนึ่หนั่ที่ผมคอยคุ่มอยู่อยากให้ผมวิ่งข้ามถนนไปคว้าตัวเด็กไว้ ตอนนี้อยู่คนเดียวแล้ว ถ้าเขาใช้แพทริกจริง ไม่ได้เป็นคนหน้าเหมือนหรือผมเองที่ดูผิด เมื่อมองจากตรงนี้ ผมว่าเขาน่าจะใช่ เมื่อสิบปีก่อน (คุณลองบวกลบและคำนวณดูว่าเขาน่าจะเด็กแค่ไหน) ในชุมชนที่แสนจะร่ำรวยของเมืองอัลไพน์ ตอนนั้นแพทริกไปทำสิ่งที่เขายืนยันจะเรียกว่า “นัดเล่น” กับลูกชายของญาติผมที่ชื่อว่าริส

นั่นแหละที่ทำให้ผมสองจิตสองใจ

ถ้าผมไปจับตัวแพทริกตอนนี้ ถ้าผมวิ่งข้ามถนนไปคว้าตัวเขาตัวๆ ริสจะเป็นอย่างไร ผมเจอเด็กที่หายไปหนึ่งคนแล้ว แต่ผมมาเพื่อช่วยทั้งสองคน นั่นแปลว่าผมต้องระวัง ห้ามทำอะไรผิดพลาด ผมต้องใจเย็น ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นเมื่อสิบปีก่อน ไม่ว่าความชั่วร้ายของมนุษย์ที่พรากเด็กคนนี้ไปจากแมนชั่นหินอันทรูทราumasสถานทีที่โสมมตรงอุโมงค์ใต้สะพานนี้จะเป็นแบบไหน (ผมไม่ค่อยเชื่อเรื่องที่ว่าโชคชะตามักโหดร้าย เพราะปกติแล้วสิ่งชั่วร้ายคือเพื่อนมนุษย์เราเองทั้งนั้น) ตอนนี้อยู่ห่างแต่ถ้าผมทำผิดพลาด เด็กคนหนึ่งหรือทั้งสองคนอาจจะหายไปอีกครั้ง และคราวนี้คงหายไปตลอดกาล

ผมต้องรอเจอริสก่อน ผมจะรอริส จากนั้นค่อยพาเด็กทั้งสองคนกลับบ้าน

ในหัวข้อคุณอาจจะมีคำถามสองคำถามแวบเข้ามา

คำถามแรกคือ เพราะอะไรผมถึงมั่นใจกว่า ถ้าเกิดผมได้เห็นเด็กหนุ่มทั้งสองคนแล้ว ผมจะสามารถจับตัวทั้งคู่ได้ คุณอาจสงสัยว่า ถ้าสมมติเด็กหนุ่มทั้งสองคนถูกล้างสมองแล้วต่อต้านล่ะ ถ้าโจรลักพาตัวหรือใครก็ตามที่กำกับดูแลไข่อิสราเอลของเด็กทั้งสองเกิดมีหลายคนแถมยังชอบความรุนแรงและใจเด็ดล่ะ

ซึ่งถ้าเป็นข้อนี้ผมขอตอบว่า อย่าได้กังวลเลยเรื่องนั้น

ส่วนคำถามที่สอง ซึ่งเป็นคำถามที่ก่อดันกว่ามากในความคิดผมก็คือ ถ้าริสไม่ปรากฏตัวออกมาล่ะ

ผมไม่ใช่คนประเภทที่นิยม “ไปตายเอาดาบหน้า” ดังนั้นผมจึงคิดแผนสำรองไว้ ซึ่งได้แก่การซุ่มดูอยู่บริเวณนี้ จากนั้นก็ตามแพทริคไปโดยรักษาระยะห่างไว้ ผมวางแผนไว้ด้วยว่าทำแล้วผลจะออกมาเป็นอย่างไรหากมีอะไรผิดพลาด

การคำเริ่มตึกคัก ชีวิตมักมีการแบ่งประเภทมาเกี่ยวของเสมอ ถนนเสื่อมโทรมสายนี้ก็ไม่ต่างกัน อุโมงค์ลอดใต้สะพานเส้นหนึ่งให้บริการชายแท้ที่ต้องการหาคู่ชาหญิง ซึ่งเส้นนี้นับว่าคึกคักที่สุด คงเพราะเป็นค่านิยมแบบเก่า ใครจะพูดเรื่องเพศเรื่องรสนิยมหรือเรื่องเล่นพิเรนทร์อย่างไรก็ได้ แต่สาเหตุของความผิดหวังในเรื่องทางเพศส่วนใหญ่ยังเป็นเพราะชายแท้ไม่รู้จักรบ เป็นแบบนี้มานาน เด็กสาวหลายคนที่มีดวงตาไร้อารมณ์จะยื่นประจำที่โดยพึงแพกันคอนกรีตไว้ พอมีรถผ่านมาพวกเธอก็ขึ้นรถออกไป แล้วเด็กสาวคนอื่นก็จะมายืนแทน ดูแล้วแทบไม่ต่างอะไรกับเครื่องกดน้ำอัดลมอัตโนมัติตามปั้มน้ำมัน

ส่วนอุโมงค์ที่สาม ตรงนั้นจะเป็นกลุ่มคนข้ามเพศกลุ่มเล็ก หรือไม่ก็พวกหญิงแต่งชายโดยแต่งเป็นหลายรูปแบบ ถัดจากนั้นอันเป็นบริเวณปลายอุโมงค์ที่แพทริคยืนอยู่ ก็จะเป็นการค่าบริการเกย์อายุน้อย

ผมมองดูขณะที่ชายสวมเสื้อสีส้มอ่อนคนหนึ่งเดินอาดๆ เข้าไปหาแพทริค

ผมนึกสงสัยตั้งแต่ตอนเห็นแพทริคครั้งแรกแล้วว่า ผมจะอย่างไรหากมีลูกค้าเลือกมาซื้อบริการกับแพทริค ตอนแรกคิด ก็ดูเหมือนว่าหนทางที่ดีที่สุดน่าจะเป็นการเข้าไปยับยั้งทันที วิธีนี้ดูแล้วน่าจะเป็นวิธีที่มีเมตตาสองสุดแล้วในส่วนของผม แต่ก็นั่นแหละ ผมไม่สามารถละเลยเป้าหมายตัวเองได้นั่นคือ ต้องพาเด็กทั้งสองคนกลับบ้าน ความจริงมีอยู่ว่าทั้งแพทริคและริสต่างก็หายตัวไปเป็นเวลาสิบปีแล้ว มีแต่พระเจ้าที่รู้ว่าทั้งสองต้องพบเจออะไรมาบ้าง ซึ่งแม้ผมจะไม่ยินดีที่ปล่อยให้คนใดคนหนึ่งต้องทรมาณกับการโดน

ชมเพลงอีกแม้อีกเพียงหนึ่งครั้ง แต่ผมก็ซึ้งใจแล้วระหว่างข้อดีกับเสียและได้ตัดสินใจไปแล้ว ดังนั้นมันจึงเปล่าประโยชน์ที่จะเสียเวลาคิดเรื่องนั้นอีก

แต่ชายเสื้อส้มคนนั้นไม่ใช่ลูกค้านะ

เห็นบ๊อบผมก็รู้แล้ว คนเป็นลูกค้าจะไม่เดินด้วยความมั่นใจแบบนั้น พวกนั้นจะไม่เชิดหน้า จะไม่ยิ้มมุมปาก จะไม่สวมเสื้อสีส้มสว่างด้วย คนเป็นลูกค้าที่อัปจนจนถึงขั้นมาที่นี่เพื่อสนองความต้องการมักจะอัปอายหรือหวาดกลัวว่าใครจะมาพบเข้า หรือที่น่าจะเป็นไปได้มากที่สุดก็คือ กลัวทั้งสองอย่าง

ทว่าชายเสื้อส้มคนนี้ก็กลับมีทำดีและทำที่ตลอดจนมาดมั่นใจของคนที่แข็งแกร่งและอันตราย ถ้าเราคุ่นเคยกับเรื่องแบบนี้เราก็จะสัมผัสสิ่งเหล่านี้ได้ เราจะสัมผัสได้มากในสมองส่วนรับรู้ความรู้สึกของเราถึงความระทึกอันเกิดจากสัญชาตญาณภายในที่เราไม่อาจอธิบาย คนสมัยใหม่จะกลัวความอายมากกว่าห่วงความปลอดภัยจนมักจะละเลยมันไป ทำให้ตัวเองต้องเสี่ยงอยู่บ่อยๆ

ชายเสื้อส้มฆ่าเลือกไปด้านหลัง ตอนนี้มีชายอีกสองคนโผล่มาวิ่งด้วย ทั้งคู่ต่างก็ตัวใหญ่มาก สวมเครื่องแบบทหารลายพราง รวมถึงสวมสิ่งที่เราเคยเรียกว่าเสื้อลัมซ้อมเมียทับบนนอกเงาแวบอีกที เด็กคนอื่นที่ทำงานอยู่ตรงอุโมงค์ทั้งคนสูบบุหรี่กับคนสวมปลอกคอติดหมุดต่างก็เฝ้านั้นไปทันทีที่เห็นชายเสื้อส้มเหลือแต่แพทริคอยู่ตามลำพังกับผู้มาเยือนทั้งสาม

โอ แบบนี้ไม่ดีแน่

แพทริคยังก้มหน้าอยู่ ศีรษะที่คล้ายคนโกนผมเป็นเงาวาว เขาไม่รู้เลยว่ามีคนเดินเข้าหากระทั่งชายเสื้อส้มจะขึ้นไปอยู่บนตัวเขาอยู่แล้ว ผมขยับไปใกล้ขึ้นคือมันก็มีความเป็นไปได้สูงเหมือนกันที่แพทริคอาจจะอยู่ตามห้องถนนมาสักระยะแล้ว ผมคิดถึงข้อนั้นอยู่ครู่หนึ่ง คิดถึงชีวิตเขาว่ามันเป็นอย่างไรบ้าง กับการถูกกระชากจากที่อยู่ย่านชานเมืองอันแสนสบายในอเมริกามาโยนทิ้งไว้ใน... เอ้อ ใครจะบอกได้ว่ามันเป็นอะไร

แต่ระหว่างนั้น แพทริคอาจจะมีความสามารถหลายอย่างเพิ่มขึ้นมาก็ได้ เขาอาจจะสามารถเจรจาจนตัวเองรอดพ้นจากสถานการณ์นี้ได้เอง สถานการณ์อาจจะไม่เลวร้ายอย่างภาพที่เห็น ผมจำเป็นต้องรอดูก่อน

ชายเสื้อส้มเดินไปตรงหน้าแพทริค จากนั้นก็พูดอะไรบางอย่างกับเขา ผมไม่ได้ยินว่าพูดอะไร แต่แล้วจู่ๆ เขาก็เงือหมัดโดยไม่มีการอารัมภบทใดๆ แล้วเหวี่ยงแขนชกแพทริคราวกับเหวี่ยงค้อนปอนด์เข้าตรงตำแหน่งลิ้นปี่ของเด็กหนุ่ม

แพทริคล้มลงกับพื้น หายใจพะงาบๆ

นักกล้ำสวมชุดลายพรางสองคนขยับเข้าไปใกล้ ผมเคลื่อนไหวเร็วขึ้น
“สุภาพบุรุษทั้งหลาย” ผมตะโกนเรียก

ชายเสื้อสีส้มกับลายพรางทั้งสองคนหันขวับมาตามเสียงผม ที่แรกลีหน้าพวกนั้นไม่ต่างจากมนุษย์ถ้ำที่เพิ่งได้ยินเสียงประทลาดเป็นครั้งแรก จากนั้นจึงค่อยเห็นผม แล้วก็เลยหรีตา ผมมองเห็นรอยยิ้มที่ผุดขึ้นตรงริมฝีปากแต่ละคน ผมไม่ใช่คนที่มึฐรูปร่างชวนตะลึง สูงกว่ามาตรฐานเล็กน้อยและออกจะพอมหากคุณได้เห็น ผมเผ่าก็เป็นสีบลอนด์ที่ค่อนข้างดำไปทางหงอก ส่วนสีผิวเหมือนกระเบื้องเคลือบจะกลายเป็นสีแดงหากอากาศเย็น รวมถึงมีรูปลักษณ์ที่บางคนอาจมองว่าหล่อแบบบบบาง

วันนี้ผมสวมสูทสีดำตัดสีฟ้าอ่อนของเชวิลโรว์ ผูกไทของลิลลี่ พูลิตเซอร์ มีกระเป๋าแอร์เมสสีเหลืองใส่อยู่ตรงกระเป๋าหน้าอก และมีรองเท้าเบตฟอร์ดเชียร์ สิ่งที่ทำให้ผลิตโดยหัวหน้าช่างฝีมือของจี.เจ.เคลเวอร์ลีย์ตรงถนนโอลด์บอนด์ด้วย
รสนิยมผมดีมากขึ้นไหม

ขณะที่ผมเดินไปหาอันธพาลทั้งสามพลงนีกอยากมีร่วมสักคันจะได้หมุนเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้สุด ผมก็รู้สึกมั่นใจเพิ่มขึ้น ซึ่งผมชอบมาก ปกติผมจะพกปืน ส่วนมากจะสองกระบอก แต่ที่อังกฤษ กฎหมายเกี่ยวกับเรื่องพวกนี้จะเข้มงวดมาก แต่ผมไม่กังวลหรอก เพราะถ้ากฎหมายอันเข้มงวดของอังกฤษงดงามขนาดนี้ ก็หมายความว่าโอกาสที่ศัตรูสามคนของผมจะพกปืนก็มีสิทธิ์เป็นศูนย์เหมือนกัน ผมใช้สายตากวาดดูทั้งสามคนอย่างรวดเร็วเพื่อหาตำแหน่งที่พวกนั้นอาจซ่อนปืนไว้ แต่อันธพาลเหล่านี้ดูจะชอบเสื้อผ้ารัดรูปเป็นพิเศษ ซึ่งเหมาะจะใส่อาวุธรูปร่างมากกว่าใส่เพื่ออำพรางอาวุธ

พวกนี้อาจจะมีมิด อาจจะมีปืน
มิดไม่ได้ทำให้ผมกังวลเท่าไรหรอก

แพทริก ถ้าคุณนี้เป็นแพทริกจริงๆนะ เขายังนอนหายใจพะงาบๆอยู่บนพื้นตอนผมเดินเข้าไปถึง ผมหยุดแล้วผายมือ จากนั้นก็ส่งยิ้มที่หล่อบาดใจที่สุดไปให้ อันธพาลทั้งสามคนจ้องผมเหมือนผมเป็นงานศิลปะในพิพิธภัณฑ์ที่ไม่มีวันเข้าใจ

ชายเสื้อสีส้มก้าวเข้ามาหาผมก้าวหนึ่ง “แกเป็นใครวะ”
ผมยังคงยิ้ม “แกไปชะดิกว่า”

ชายเสื้อสีส้มมองลายพรางหมายเลขหนึ่งที่อยู่ทางขวาของผม จากนั้นก็มองลายพรางหมายเลขสองซึ่งอยู่ทางซ้าย ผมเองก็มองทั้งสองด้านแล้วหันกลับมามองชายเสื้อสีส้ม

พอผมขยิบตาให้ คิ้วสองข้างของเขาก็เลิกสูง

“เราเชื่อมันเลยดีกว่า” ลายพรางคนแรกพูด “จับมันลับเป็นชิ้นๆ”

ผมแก้มิ่งทำเป็นสะดุ้งแล้วหันไปทามัน “โอยตาย ฉันไม่เห็นเลยว่านายอยู่ตรงนี้”

“ว่าไงนะ”

“พอสวมกางเกงลายพรางแบบนั้นแล้ว นายดูกลมกลืนมากนะ ว่าแต่ว่า นายใส่กางเกงตัวนี้ได้ชิ้นมากนะ”

“แกเป็นคนประเภทที่ชอบปากดีไซท์หรือเปล่า”

“นั่นเป็นคนปากดีหลายประเภทเลยละ”

รอยยิ้มของทุกคนรวมทั้งของผมกว้างขึ้น

พวกมันอย่างสามขุมมาหาผม ผมพยายามบอกตัวเองให้เปลี่ยนใจ บางทีอาจจะเสนอเงินให้พวกมันไปเสีย แต่คิดว่าวิธีนั้นคงไม่ได้ผล เหตุผลมีอยู่สามประการ ประการแรก อันธพาลพวกนี้คงต้องการเงินกับนาฬิกาหรือของอะไรก็ตามที่เจอในตัวผมอยู่แล้ว เสนอเงินไปก็ไม่ช่วยอะไรหรอก ประการที่สอง พวกมันทุกคนมีกลิ่นเลือด เป็นกลิ่นเลือดจางๆ ซึ่งมันชอบกันมาก ส่วนประการที่สามซึ่งสำคัญที่สุดก็คือ ผมเองก็มีกลิ่นเลือดเหมือนกัน

มันนานเกินไปแล้ว

ผมพยายามไม่ยิ้มตอนที่ทั้งสามคนเริ่มเดินเข้าหา ชายเสื้อสั้มหยิบมีดโบว์เล่มใหญ่ออกมา ผมเห็นแล้วพอใจมาก ผมไม่ได้รู้สึกเกี่ยวกับการทำร้ายพวกที่ ผมรู้ว่าเป็นคนชั่วเท่าไรนัก แต่มันก็ดีที่ได้รู้ว่าพวกชอบหาเหตุผลให้การกระทำของตนเองคงจะมองว่าผม “น่าคบ” เนื่องจากผมจะสามารถอ้างได้ว่าอันธพาลพวกนี้เป็นฝ่ายชักอาวุธออกมาก่อน ดังนั้นสิ่งที่ผมทำจึงถือเป็นการป้องกันตัวอย่างชัดเจน

แต่ผมก็ยังให้โอกาสพวกมันเป็นครั้งสุดท้าย

ผมมองตรงเข้าไปในดวงตาของชายเสื้อสั้มแล้วพูดว่า “นายไปเสียตอนนี้จะดีกว่า”

ลายพรางทั้งสองคนฟังแล้วหัวเราะ แต่รอยยิ้มของชายเสื้อสั้มเริ่มเจือนองเขารู้ ผมดูออก หลังจากที่มองตามเขาก็รู้

เหตุการณ์ที่เหลือเกิดขึ้นภายในไม่กี่วินาที

ลายพรางคนแรกพุ่งเข้าใส่ผม เข้ามาใกล้จนประชิดตัวผม เขาเป็นคนตัวใหญ่ ผมเผชิญหน้าอยู่กับแผงอกที่แว็กซ์จนออกแล้วและเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อ เขาก็มลงยิ้มให้ผมราวกับผมเป็นขนมอร่อยที่เขาจะลิ้มลองให้หมดในคำเดียว

“ไม่มีเหตุผลที่จะถ่วงเวลาสิ่งที่ยังไงก็ต้องเกิดขึ้นอยู่ดี
ผมเชื่อดคอเขาด้วยมีดโกนที่ซ่อนไว้ในมือ
เลือดพุ่งใส่ผมเป็นวิถีที่โค้งจนแทบสมบูรณ์แบบ บ้าชะมัด แบบนี้ผม
ก็ต้องไปร้านเซวิลโรวีใหม่สิ

“เทเรนซ์!”

นั่นเป็นเสียงร้องของลายพรางคนที่สอง สองคนนี้มีคล้ายกัน และ
ตอนนั้นเมื่อผมก้าวไปหาเขา ผมก็เริ่มคิดแล้วว่าสองคนนี้จะป็นพี่น้องกันหรือเปล่า
ความโศกเศร้าของนักเลงทำให้เขานิ่งไปนานพอที่จะทำให้การโค่นเขาทำได้ง่ายมาก
แต่ผมคิดว่าต่อให้เขาตั้งท่าก็คงช่วยอะไรไม่ได้มาก

เรื่องไบบิตตรงผมชำนาญอยู่แล้ว

ลายพรางคนที่สองก็พบจุดจบแบบเดียวกันกับเทเรนซ์ยอดรักที่อาจเป็น
พี่ชายของเขา

ตอนนี้จึงเหลือแต่ชายเสื้อส้ม หัวหน้าผู้เป็นที่รัก คนที่อาจจะได้ตำแหน่ง
มาด้วยการทำตัวได้ซุ่มและเจ้าเล่ห์กว่าสหายที่ร่วงไป ซึ่งชายเสื้อส้มก็ฉลาดที่
เริ่มขยับเล่นงานตั้งแต่ผมกำลังจัดการเจ้าลายพรางตัวที่สองนั้น แต่ผมก็สามารถ
มองเห็นทางหางตาว่ามีเงาสง่าของไบบิตโบว์ที่เขากำลังเหียงมาฟันผมจาก
ด้านบน

นี่คือส่วนที่เขาทำพลาด

เราจะไม่จู้จี้จุกจิกจิกจากมุมสูงแบบนั้น เพราะอีกฝ่ายจะป้องกันตัวได้ง่าย
ศัตรูของเราสามารถซื้อเวลาได้ด้วยการก้มหลบหรือยกท่อนแขนขึ้นเพื่อให้เรา
เล่นงานพลาด ถ้าเรายิงใครด้วยปืน เราจะได้รับการฝึกให้เล็งที่กลางเป้าเพื่อ
ที่ว่าหากเป้าของเราเกิดขยับที่ เราก็ยังยิงถูกอยู่บ้าง เราจะเตรียมใจว่ามันต้อง
มีโอกาสผิดพลาด สำหรับมีด กฎข้อนี้ก็จริงเช่นกัน จงทำให้ระยะทางของเรา
สั้นที่สุดเท่าที่จะทำได้ และเล็งไปที่กลางตัวไว้ เพื่อที่หากศัตรูของเราหลบ
เราก็ยังมีโอกาสทำให้อีกฝ่ายได้แผล

ชายเสื้อส้มไม่ได้ทำแบบนั้น

ผมก้มหลบแล้วยกท่อนแขนขวาชูขึ้นป้องกันตัวตามที่บอกตอนแรก จากนั้น
ก็งอเข้าแล้วหมุนตัวก่อนจะชี้ไบบิตตัวดีใส่ช่วงลำตัวของเขา ผมไม่ได้รอดู
ปฏิบัติการ แต่ขยับขึ้นจัดการเขาด้วยวิธีเดียวกันกับที่ผมใช้จัดการอีกสองคน

ก็อย่างที่ผมบอก ทุกอย่างจบภายในเวลาไม่กี่วินาที

พื้นถนนที่แยกแตกตอนนี้เต็มไปด้วยสีแดงจนแถมยังละอะเทอะมากยิ่งขึ้น
ผมให้เวลาตัวเองตีמדากับความสุขินาที่หนึ่ง ไม่นานไปกว่านั้น คุณเองก็ต้อง

เป็นเหมือนกัน ถ้าไม่เสแสร้งเป็นอื่นนะ

ผมหันไปทางแพทริค

แต่เขาหายไปแล้ว

ผมมองซ้าย จากนั้นก็มองขวา เขาอยู่นั้น เกือบจะพ้นสายตาไปแล้ว ผมรีบตามไป แต่ก็เห็นแทบจะทันทีว่ามันมีแต่จะสูญเปล่า เขากำลังมุ่งตรงไปทางสถานีคิงส์ครอส ซึ่งเป็นสถานที่ที่คนพลุกพล่านที่สุดของลอนดอน เดี่ยวเขาก็เข้าไปในสถานี ไปอยู่ท่ามกลางสายตาผู้คนก่อนที่ผมจะถึงตัวเขา ตัวผมมีแต่รอยเลือด ผมอาจจะเก่งเรื่องของตัวเองทำ แต่ต่อให้สถานีคิงส์ครอสเป็นที่ที่แฮร์รี่ พอตเตอร์ นั่งรถไปฮอกวอร์ตส์จริง ผมก็ไม่ได้มีเลือดคลุ้มคลั่งจนไวในครอบครอง

ผมหยุดแล้วมองย้อนกลับไป พลังวิเคราะห์สถานการณ์ ก่อนจะได้ข้อสรุปอย่างหนึ่ง

ผมทำทุกอย่างพังแล้ว

ถึงเวลาหายตัวแล้ว ผมไม่หวังว่าจะโดนกล้องวงจรปิดบันทึกสิ่งที่ผมทำ เพราะมีเหตุผลอยู่แล้วที่การคำนวณผิดพลาดมาเลือกพื้นที่ตรงจุดนี้ มันอยู่ห่างจากสายตาสอดรู้ ต่อให้เป็นสายตาดิจิทัลหรืออิเล็กทรอนิกส์ก็ตาม

แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็ยังทำพัง หลังจากผ่านมาหลายปี หลังจากการตามหาที่คว้าน้ำเหลวมาหลายปี ในที่สุดก็มีเบาะแสหนึ่งมาเข้าทางผม ซึ่งถ้าผมเสียเบาะแสนี้ไป...

ผมต้องการความช่วยเหลือ

ผมรีบเดินออกมาและกดเลขหนึ่งในระบบโทร.ออกเร็ว ผมไม่ได้กดเลขหนึ่งนี้มานานเกือบหนึ่งปีแล้ว

เขารับสายตอนครึ่งดั่งเป็นครั้งที่สาม “ฮัลโล”

การได้ยินเสียงเขาก็อีกครั้ง แม้ผมจะเตรียมใจไว้แล้ว แต่มันก็ยังทำให้ผมใจกว้างไปครู่หนึ่ง ผมบลิ๊กหมายเลขนี้ไว้ ดังนั้นเขาจึงไม่รู้ว่าใครโทร.มา

ผมเอ่ย “นายหมายถึง ‘พูดซัดๆ’ หรือเปล่า”

มีเสียงตกใจที่ปลายสาย “วิน พระเจ้า นายไปอยู่ที่ไหน--”

“นั่นเจอเขาแล้ว” ผมพูด

“ใคร”

“คิตลีย์”

ปลายสายเงียบไปแค่เอ็ดใจ “เดี๋ยวนะ ทั้งสองคนเลยหรือ”

“แค่แพทริค”

“ว้าว”

ผมขมวดคิ้ว ว้าวเนี่ยนะ “ไมรอน”

“ว้าใจ”

“ขึ้นเครื่องบินเที่ยวถัดไปมาลอนดอนที ฉันอยากให้นายช่วย”

๒

สองนาที่ก่อนที่วินจะโทร. มา ไมรอน โบลิทาร์ นอนเหยียด
เปลือยกายอยู่บนเตียงโดยมีสาวสวยบาดใจนอนอยู่เคียงข้าง ทั้งสองต่างเงยหน้า
มองแฝงไม้กรูเพดานลายสวยพลางหอบหายใจ จมดิ่งอยู่ในห้วงแห่งความสุข
ที่จะเกิดขึ้นหลังจากมี เอ้อ ความสุขเท่านั้น

“ไอ้โฮ” เทริสพูด

“ผมรู้ ใช่ไหมล่ะ”

“เมื่อไหร่...”

“ผมรู้ ใช่ไหมล่ะ”

ไมรอนเป็นคนมีไหวพริบเรื่องการเข้าเหย้าหลังแนบชิดกันอยู่แล้ว

เทริสเหวี่ยงขาจากเตียงแล้วลุกเดินไปทางหน้าต่าง ไมรอนมองตาม
เขาชอบเวลาเธอเดินเปลือยกายเหมือนเลือดดำเอื่อยอย่าง ทุกส่วนของเธอจะขมวด
กระชับและดูมาดมั่น อพาร์ตเมนต์แห่งนี้ดูเหมือนเซ็นทรัลปาร์คตรงฝั่งเวสต์ไซด์
เทริสมองออกนอกหน้าต่างไปยังทะเลสาบและสะพานโบว์บริดจ์ ถ้าคุณเคยดู
ภาพยนตร์เกี่ยวกับนิวยอร์กในฉากที่มีคูร์กิ้งข้ามสะพานลอยละก็ นั่นแหละ
แปลว่าคุณเคยได้เห็นสะพานโบว์บริดจ์มาแล้ว

“พระเจ้า วิวสวยอะไรอย่างนี้” เทริสพูด

“เมื่อไหร่ผมก็คิดแบบเดียวกับคุณเลย”

“คุณแหะโลกมันมันอยู่หรือ”

“ผมชอบให้คิดว่าผมแค่กำลังมองมากกว่า หรือไม่ก็เฝ้าระวัง”

“ทำเพื่อปกป้อง ว่าอย่างนั้นเถอะ”

“ถ้าผมมองไปทางอื่นมันจะดูไม่เป็นมืออาชีพนะ”

“แหม เราคงไม่อยากให้คุณดูไม่เป็นมืออาชีพหรอกค่ะ”

“ขอบคุณมาก”

จากนั้นคู่หมั้นของเขาก็พูดทั้งที่ยังหันหลังให้เขาอยู่ “ไมรอน”

“ว่าไง ที่รัก”

“ฉันมีความสุขจัง”

“ผมก็เหมือนกัน”

“มันน่ากลัวนะ”

“น่าสะพรึงเลยละ” ไมรอนเห็นด้วย “กลับมาที่เตียงเถอะ”

“จริงหรือ”

“จริงสิ”

“อย่าสัญญาอะไรที่คุณรักษาไม่ได้ดีกว่า”

“โอ๊ย ผมรักษาได้อยู่แล้ว” ไมรอนพูด ก่อนจะบอกว่า “แถวนี้มีร้านไหนที่ส่งหอยนางรมกับวิตามินอีบ้างหรือเปล่านะ”

เธอหันมาแล้วส่งยิ้มที่สวยงามที่สุดของเธอให้เขา ตูม หัวใจเขาระเบิดออกเป็นล้านชิ้น เทริส คอลลินส์ กลับมาแล้ว หลังจากต้องแยกกัน ต้องกังวล และเจอความไม่แน่นอนนอนอยู่นานหลายปี ในที่สุดทั้งคู่ก็จะแต่งงานกัน มันช่างเหลือเชื่อ มันช่างวิเศษ มันช่างเปราะบาง

ตอนนั้นเองที่โทรศัพท์ดัง

ทั้งสองคนต่างชะงักราวกับสัมผัสได้ เมื่อโทรศัพท์ทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดี เราจะรู้สึกเหมือนกำลังกลั้นหายใจไว้ เพราะเราอยากให้มันยืนนาน เราอาจจะอยากหยุดหรือแม้แต่ชะลอเวลา แต่ก็ไม่เท่าที่อยากจะทำอย่างปลอดภัยในฟองสบู่เล็กๆ หรือ

เสียงโทรศัพท์นั้นก็คือตัวเจาะฟองสบู่ตัวเอง ถ้าจะพูดให้เข้ากับคำอุปมา ไม่เอาไหน

ไมรอนดูชื่อคนโทรเข้า แต่เบอร์ถูกบล็อกไว้ ทั้งสองคนอยู่ที่ติ๊กตาโคตา ในแมนฮัตตันตอนวินทายตัวไปเมื่อหนึ่งปีก่อน วินได้ใส่ชื่อไมรอนเป็นเจ้าของที่นี่ ปีนั้นเกือบทั้งปีไมรอนเลือกจะอยู่บ้านที่เคยอยู่ตอนเด็กซึ่งอยู่ไม่ไกลจากลิฟวิงสตัน รัฐนิวเจอร์ซีย์ เพื่อพยายามเลี้ยงหลานชายวัยรุ่นชื่อมิกกี้ แต่ตอนนี้น้องชายของเขาซึ่งเป็นพ่อของมิกกี้ก็กลับมาแล้ว ไมรอนจึงยกบ้านให้น้องแล้วกลับมาอยู่ในเมือง

เสียงโทรศัพท์ดังเป็นครั้งที่สอง เทริสหันข้าง ราวกับเสียงนั้นตบเธอเข้าที่แก้ม เขามองเห็นรอยแปดเป็นจากรกระสุนที่คอเธอ ทำให้ความรู้สึกเก่าๆ ความต้องการที่จะปกป้องเริ่มเกิดขึ้นในตัวเขา

ที่แรกไม่รอนล้งเลว่จะปล่อยให้สยตตเข้าระบบผกข้อความเสียงดีใหม่ แต่เทริสกลับล้บตาแล้วพยักหน้า แค่เพียงครั้งเดียวเท่านั้น เพราะทั้งคู่อต่าง รู้ดีว่าการไม่รับสยทำได้เพียงถ่วงเวลาที่จะต้อเจอสิ่งทีหล็กเสียงไม่ได้ให้ซ้าลง แค่นั้น

ไม่รอนรับสยเมื่อโทรศัพทตั้งเป็นหนที่สาม “ฮัลโหล”

ปลยสยตูกอ๊กแปลกๆ แถมลัญญณยังขาดๆหายๆ แต่แล้วเสียง ทีเขาไม่ได้ยินมานานมากก็ตั้งเข้ามา “นายหมายถึง ‘พูดซัดๆ’หรือเปล่า”

แม่ไม่รอนจะเตรียมใจไว้ แต่เขาก็ยังผวาร์อง “วิน พระเจ้า นายไป อยู่ไหน--”

“นั่นเจอเขาแล้ว”

“ใคร”

“คิตลี”

ไม่รอนก็สงล้ยอยู่ แต่เขาไม่กล้าเอ่ยออกมา “เดี๋ยวนะ ทั้งสองคนเลย หรือ”

“แค่แพทริค”

“ว้าว”

“ไม่รอน”

“ว่าไง”

“ขึ้นเครื่องบินเที่ยวถัดไปมาลอนดอนที ฉินอยากให้นายช่วย”

ไม่รอนมองเทริส ความปวดร้าวกลับมาอยู่ในดวงตาเธออีกครั้ง ความปวดร้าวทีเคยมีมาตลอด ตั้งแต่ทั้งสองคนหนีไปด้วยกันเมื่อหลายปีก่อน แต่เขาไม่ได้ล้งเกดเห็นมันอีกเลยตั้งแต่เธอกลับมา เขาเอ้อมมือไปทาเธอ เธอจับมือเขาไว้

“ตอนนี้ชีวิตมันซ้บซ้ออนนิตหน้อยนะ” ไม่รอนพูดใส่โทรศัพท

“เทริสกลับมาแล้วเทรอ” วินพูด

ไม่ใช่คำถาม ไม่รอนรู้

“ใช่”

“แล้วในทีสุดพวกนายก็กำลังจะแต่งงานใช่ใหม่”

นี่ก็ไม่ใช่คำถามเหมือนกัน

“นายซ้อแหวนให้เธอหรือยัง”

“ซ้อแล้ว”

“จากร้านนอร์แมนตรงถนนสี่สิบเจ็ดหรือเปล่า”

“แน่นอน”

“มากกว่าสองกะรัตใช่ไหม”

“วิน...”

“ฉันดีใจกับนายสองคนด้วย”

“ขอบใจ”

“แต่นายแต่งงานไม่ได้หรอก” วินพูด “ถ้าไม่มีเพื่อนเจ้าบ่าวหมายเลขหนึ่ง”

“ฉันคุยกับน้องชายไว้แล้ว”

“ยังไงเขาก็ต้องหลีกเลี่ยง เทียวบินจะออกจากเทอร์โบโรนนะ มีรถรออยู่”

วินวางสาย

เทริสมองหน้าเขา “คุณต้องไปแล้ว”

เขาไม่แน่ใจว่านี่คือคำถามหรือประโยคบอกเล่า

“วินไม่ค่อยขอละง่าย ๆ นะ” ไมรอนพูด

“ใช่” เธอเห็นด้วย “เขาไม่ค่อยขอ”

“คงใช้เวลาไม่นานหรอก ยังไงผมจะกลับมาแล้วเราจะแต่งงานกัน ผมสัญญา”

เทริสนั่งลงบนเตียง “คุณบอกฉันได้ไหมว่ามันเรื่องอะไร”

“คุณได้ยินมากแค่ไหนล่ะ”

“นิด ๆ หน่อย ๆ ะ” แล้วเธอก็พูดต่อ “แหวนเพชรใหญ่กว่าสองกะรัตจริงหรือ”

“จริง”

“ดีจัง ที่นี้เล่ามาเลยอะ”

“คุณจำคดีลักพาตัวที่อัลไพน์เมื่อสิบปีก่อนได้ไหม”

เทริสพยักหน้า “ได้สิคะ เราก็รายงานข่าวนั่น”

เธอเคยทำงานเป็นผู้ประกาศข่าวอยู่นานหลายปีทางช่องข่าวช่องหนึ่ง

“หนึ่งในเด็กชายที่โดนลักพาตัวไป ที่ชื่อริส บาลด์วิน นะ เป็นญาติกันกับวิน”

“คุณไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟังเลย”

ไมรอนยกไหล่ “ผมเองจริงๆ ก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรอะไรมาก กว่าเราจะได้เข้าไปยุ่ง คดีก็โดนแซ่แข็งไปแล้ว แต่ยังไงมันก็เป็นเรื่องที่ผมให้ความสนใจน้อยอยู่ดี”

“แต่วินไม่คิดแบบนั้น”

“ไม่เคยมีเรื่องอะไรที่วินให้ความสนใจน้อยหรอก”

“แล้วตอนนี้เขามีเบาะแสใหม่หรือ”

“ยิ่งกว่านั้นอีก เขาบอกว่าเขาเจอแพทริค มัวร์”

“แล้วทำไมเขาไม่แจ้งตำรวจล่ะ”

“ผมก็ไม่รู้”

“แต่คุณก็ไม่เห็นถาม”

“ผมเชื่อวิจารณ์ญาณของเขา”

“แล้วเขาก็ต้องการให้คุณช่วย”

“ใช่”

เทริสพยักหน้า “ถ้าอย่างนั้นคุณเก็บข่าวของดีกว่า”

“คุณโอเคนะ”

“เขาพูดถูกค่ะ”

“เรื่องไหน”

เธอลุกขึ้น “เราแต่งงานกันไม่ได้หรอกถ้าไม่มีเพื่อนเจ้าบ่าวหมายเลขหนึ่งของคุณ”

* * *

วินส่งรถลีมูซีนสีดำคันหนึ่ง รถจอดอยู่ใต้ซุ้มทางเข้าตึกดาโคตา แล้วรถก็พาเขาออกไปที่สนามบินเทเทอร์โบโรซึ่งตั้งอยู่ทางตอนเหนือของนิวเจอร์ซีย์ ไกลออกไปประมาณครึ่งชั่วโมง เครื่องบินของวินซึ่งเป็นเครื่องบินเจ็ทโบอิงแบบธุรกิจจอดรออยู่บนทางลาดยางมะตอย ไม่มีการรักษาความปลอดภัย ไม่มีการเช็กอิน ไม่ต้องใช้ตั๋ว รถลีมูซีนไปส่งเขาถึงหน้าบันไดทางขึ้น เจ้าหน้าที่ต้อนรับบนเครื่องบินหญิงสาวเชื้อสายเอเชียหน้าตาน่ารัก เธอทักทายไมรอนโดยสวมเครื่องแบบหน้าตาคลาสสิกที่เป็นชุดเข้ารูป เสริมภาพลักษณ์ให้สมบุรณ์ด้วยเสื้อตัวโคร่งกับหมวกทรงกล่อง

“ยินดีที่ได้พบกันค่ะ มิสเตอร์โบลิวาร์”

“เช่นกัน มี”

เพื่อว่ายังไม่มีการบอกให้คุณรู้ วินนะระวยมาก

ชื่อจริงของวินคือวินด์เซอร์ ฮอร์น ลีอกู้ด ที่สาม อันเดียวกับลีโอ-ฮอร์นนิวนิวส์แมนส์แอนด์ซีเคียวริตี้ส์และตึกลีโอฮอร์นบิลด์ตรงปาร์ควิวนั้นแหละ ครอบครัวของเขาเป็นเศรษฐีผู้ดีเก่า ประเภทที่เดินสวมเสื้อโพลีเอสเตอร์ลงมาจากเรือ *เมย์ฟลาวเวอร์* และสามารถออกรอบตามเวลาที่ต้องการได้นะ

ไมรอนคอมพิวเตอร์สูงหกฟุตสี่นิ้วผ่านเข้าประตูเครื่องบินไป ในนั้นมีเก้าอี้หนึ่ง
 โคร่งไม้หลายตัว มีโซฟาหนึ่งตัว มีพรมนุ่มสีเขียว มีวอลล์เปเปอร์ลายม้าลาย
 ด้วย เครื่องบินลำนี้เคยเป็นของนักร้องเพลงแร็ปมาก่อน วินตัดสินใจที่จะไม่
 ตบแต่งใหม่เพราะมันทำให้เขารู้สึก “จ๊าบ” ดี นอกจากนั้นก็มิโทรทัศน์จอกว้าง
 โซฟาเบด และมีเตียงควีนอยู่ในห้องนอนท้ายเครื่อง

ไมรอนอยู่คนเดียวบนเครื่องบิน ซึ่งมันทำให้เขากระอักกระอ่วนนิดหน่อย
 แต่เดี๋ยวก็คงชิน เขา นั่งลงรัดเข็มขัด เครื่องบินเริ่มแล่นไปทางรันเวย์ มีสาธิต
 การปฏิบัติตนเพื่อความปลอดภัยตามหน้าที่ เธอยังสวมหมวกทรงกล่องอยู่
 ไมรอนรู้ว่าวินชอบหมวกนั้นมาก

สองนาทีก่อนหน้านั้น ทั้งคู่ก็ขึ้นไปอยู่บนอากาศ

มีเดินมาพูดว่า “มีอะไรให้ฉันช่วยหรือเปล่าคะ”

“คุณเจอเขาบ้างไหม” ไมรอนถาม “เขาหายไปอยู่ไหน”

“ฉันไม่ได้รับอนุญาตให้พูดเรื่องนี้ค่ะ” มีตอบ

“ทำไมล่ะ”

“วินบอกฉันว่าให้ทำให้คุณสบาย เรามีเครื่องดื่มโปรดของคุณบนเครื่อง
 ด้วยนะคะ”

เธอถือเครื่องดื่มรสช็อกโกแลตอย่างขุขุมมาด้วย

“จิ้นหรือ แต่ผมเลิกดื่มแล้ว” ไมรอนพูด

“จริงหรือคะ”

“จริง”

“น่าเสียดายจัง รับคอนแทกแทนไหมคะ”

“ตอนนี้ผมยังไม่อยากกินอะไร คุณพอจะบอกอะไรผมได้บ้าง มี”

มี มี ไมรอนไม่รู้ว่าเป็นชื่อจริงของเธอหรือเปล่า วินชอบชื่อนี้มาก
 เขาชอบพาเธอไปท้ายเครื่องบินแล้วจ้องใจพูดจาสองแง่สองง่ามที่ชวนให้ต้อง
 นึกหน้าอย่างเช่น “ฉันอยากมีเวลากับมีหน่อย” หรือ “ฉันชอบทำเรื่องสยิว
 กับมีตามลำพัง” หรือ “ฉันชอบหมวกทรงกล่องจิ้น มันเหมาะกับมีดี”

วิน

“คุณพอจะบอกอะไรผมได้บ้าง” ไมรอนถามซ้ำ

มีเอ่ยว่า “พยากรณ์อากาศในลอนดอนบอกว่าจะมีฝนตกเป็นบางช่วงค่ะ”

“โห ฟังแล้วตกใจซะมัด แต่คือ คุณพอจะบอกอะไรผมเกี่ยวกับวินได้
 บ้างไหม”

“ถามได้ดีค่ะ” เธอพูด “แล้วคุณพอจะบอกอะไรมี” เธอชี้ตัวเอง

“เกี่ยวกับวินได้บ้างไหมคะ”

“อย่าเข้าเรื่องนั้นได้ไหม”

เธอยิ้มให้เขา “ตอนนี้มีถ่ายทดสอบการแข่งขันของทีมนิกส์นะคะ ถ้าคุณอยากดู”

“ผมเลิกดูบาสเกตบอลแล้ว”

มีมองเขาด้วยสายตาเห็นใจที่แทบจะทำให้เขาเป็นอนหน้าหนี “ฉันเคยดูสารคดีกีฬาเรื่องคุณทางช่องอีเอสพีเอ็น” เธอพูด

“สาเหตุไม่ใช่เรื่องนั้นหรอก” ไมรอนพูด

เธอพยักหน้า แต่ไม่ได้เชื่อเขา

“ถ้าคุณไม่สนใจการแข่งขัน” มีพูด “ก็ยังมีคลิปวิดีโออีกคลิปให้ดูคะ”

“วิดีโออะไร”

“วินสั่งฉันมาให้บอกคุณให้ดูคลิป”

“มันคงไม่ใช่ เอ่อ...”

วินชอบถ่ายคลิป เอ่อ คลิปลับของตัวเอง แล้วเอามาเปิดชำระหว่างทำสมาธิ

มีสายหน้า “อันนั้นเขาเก็บไว้เพื่อตัวเองคะ มีสเตอร์ไบลิทาร์ คุณก็ทราบดี มันเป็นส่วนหนึ่งของสัญญายินยอมที่เราเซ็น”

“สัญญายินยอมหรือ” ไมรอนยกมือข้างหนึ่งขึ้นก่อนที่เธอจะตอบ “ช่างเถอะ ผมไม่อยากรู้หรอก”

“รีโมตคอนโทรลอยู่นี่นะคะ” มีส่งรีโมตให้เขา “คุณแน่ใจนะคะว่าคราวนี้ ก็ไม่มีอะไรที่อยากให้คุณช่วย”

“ผมโอเคดี ขอคุณมาก”

ไมรอนหันไปทางโทรทัศน์ที่แขวนอยู่แล้วเปิดเครื่องดู ใจหนึ่งก็หวังว่าจะได้เห็นวินบนจอพร้อมกับข้อความแบบในหนังเรื่อง *มิชชั่นอิมพอสซิเบิล* แต่เปล่าเลย บนจอมีแค่รายการเกี่ยวกับอาชญากรรมที่เกิดขึ้นจริงที่เราเห็นตามช่องเคเบิล แน่นอนว่าหัวเรื่องวันนี้คือการลักพาตัว เป็นการย้อนเหตุการณ์หลังจากที่เด็กชายหายสาบสูญไปได้สิบปี

ไมรอนเอนหลังฟังเบาะดูรายการ นับเป็นการเริ่มต้นที่ช่วยให้สดชื่นดีใจความหลักมีอยู่ว่า

เมื่อสิบปีก่อน แพทริก มัวร์ วัยหกขวบมีนัดเล่นที่บ้านเพื่อนร่วมชั้นชื่อ ริส บาลด์วิน ในแถบพื้นที่ชานเมืองของเมืองอัลไพน์ รัฐนิวเจอร์ซีย์อันแสน “ไฮโซ” (พวกสื่อมักใช้คำนี้อยู่เสมอ) ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากเกาะแมนฮัตตัน ไฮโซ

อย่างไรหรือ ก็บ้านขนาดกลางในอัลไพน์เมื่อไตรมาสล่าสุดก็มีราคาไม่ต่ำกว่าสี่ล้านเหรียญแล้วนะสิ

เด็กชายสองคนโดนทิ้งให้อยู่ในความดูแลของวาตา ลินนา พี่เลี้ยงโอแบร์อายุสิบแปดจากฟินแลนด์ เมื่อแนนซี มัวร์ แม่ของแพทริคมารับลูกชายปรากฏว่าไม่มีใครเปิดประตูรับ แต่นี่ยังไม่ใช่สาเหตุหลักที่ทำให้เธอต้องกังวลแนนซี มัวร์ คิดว่าสาวน้อยवादาคงจะพาเด็กๆ ไปนอกบ้านหรือซื้อไอศกรีมหรืออะไรก็ตามแถวๆ นั้น

สองชั่วโมงต่อมา แนนซี มัวร์ กลับมาอีกครั้งพร้อมกับเคาะประตูหน้าบ้านอีกรอบ ก็ยังไม่มีใครมาเปิดอยู่ดี แนนซีซึ่งยังกังวลไม่มาก จึงแคโทรหาแม่ของริสที่ซื้อบรูค และบรูคก็โทร.เข้าโทรศัพท์มือถือของवादาอีกต่อหนึ่ง แต่สายถูกตัดเข้าระบบฝากข้อความทันที

บรูค ลีอกวูด บาลด์วิน ซึ่งเป็นญาติสนิทที่รีบกลับบ้านเดี๋ยวนั้นเลยเธอไขประตูเข้าบ้าน แล้วหญิงสองคนก็ตะโกนเรียก ที่แรกไม่มีใครตอบอะไร แต่แล้วทั้งสองก็ได้ยินเสียงดังมาจากห้องใต้ดินที่ตบแต่งไว้ ซึ่งเป็นห้องเด็กเล่นแสนแพงสำหรับเด็กเล็ก

ที่นั่นเองที่ทุกคนพบตัวवादา ลินนา ถูกมัดอยู่กับเก้าอี้และโดนอุดปากไว้ เด็กสาวตะโกมโห่เพื่อให้มีคนได้ยิน เธอกลั้วมาก แต่นอกนั้นก็ไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร

ทว่าเด็กชายสองคนคือแพทริคกับริสกลับไม่อยู่ในบ้าน

ตามที่ว่าดาบอก เธอกำลังทำของว่างให้พวกเด็กๆ อยู่ในครัวตอนที่ผู้ชายพวกอาวูธสองคนเดินเบิ่งเบิ่งเข้ามาทางประตูเลื่อนกระจกด้านข้าง ทั้งสองคนสวมหน้ากากเล่นสกีกับเสื้อคอเต่าสีดำ

พวกมันลากवादาลงชั้นใต้ดินแล้วจับเธอมัดไว้

แนนซีกับบรูคโทร.หาตำรวจทันที พ่อทั้งสองคนอันได้แก่ฮันเตอร์ มัวร์ ซึ่งเป็นหมอ กับซิด บาลด์วิน ซึ่งเป็นผู้จัดการกองทุนบริหารความเสี่ยง โดนเรียกตัวจากที่ทำงานทันที เวลาผ่านไปหลายชั่วโมง แต่ไม่มีอะไรคืบหน้า ไม่มี การติดต่อมา ไม่มีร่องรอย ไม่มีเบาะแส หลังจากนั้นจึงมีคำร้องเรียกค่าไถ่จากอีเมลนิรนามส่งไปหาซิด บาลด์วิน ที่อีเมลซึ่งใช้ติดต่องาน ข้อความเริ่มต้นด้วยการเตือนทุกคนว่าอย่าติดต่อเจ้าหน้าที่เด็ดขาดถ้าอยากเห็นลูกยังมีชีวิตอยู่

แต่สายไปแล้วสำหรับข้อนั้น

จดหมายเรียกร้องให้ครอบครัวเตรียมเงินสองล้านเหรียญเอาไว้ “หนึ่งล้านเหรียญต่อเด็กหนึ่งคน” แล้วจะมีการแจ้งคำสั่งมาอีก ทุกคนก็รวบรวมเงินและ

รอการติดต่อ วันคืนอันแสนทรมาณผ่านไปได้สามวัน แล้วโจรเรียกค่าไถ่ก็ส่งจดหมายมาใหม่ คราวนี้จะเจอกับซิค บาลด์วิน โดยจะให้ซิค บาลด์วิน ขับรถตามลำพังไปยังโอเวอร์เพ็คปาร์ค แล้วทิ้งเงินไว้ในจุดที่กำหนดคือตรงข้างรถลากเรือ

ซิค บาลด์วิน ทำตามที่มีนขอ

แน่นอนว่าเจ้าหน้าที่เอฟบีไอได้ติดตั้งกล้องวงจรปิดเต็มในสวนนั้นแบบเต็มกำลังแล้ว ทุกทางเข้าออกล้วนติดไว้หมด แถมยังเอาอุปกรณ์ติดตามตำแหน่งอย่างจีพีเอสใส่กระเป๋าไว้ด้วย แม้ว่าเมื่อสิบปีก่อนเทคโนโลยีนั้นจะเพิ่งพัฒนาได้แค่ช่วงแรก ไม่เหมือนในวันนี้ก็ตาม

ถึงตอนนี้เจ้าหน้าที่ก็สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างดีในแง่ของการเก็บเรื่องการลักพาตัวไว้เป็นความลับ ไม่มีสื่อเจ้าไหนรู้เรื่อง และด้วยการแนะนำของเอฟบีไอ พวกเขาจึงไม่บอกเพื่อนฝูงหรือสมาชิกครอบครัว รวมทั้งวันด้วย แม้แต่ลูกคนอื่นของบ้านบาลด์วินกับบ้านมัวร์ก็ยังไม่รู้ใครรู้

ซิค บาลด์วิน เอาเงินไปทิ้งไว้แล้วขับรถออกมา เวลาผ่านไปหนึ่งชั่วโมงต่อด้วยสองชั่วโมง จนเข้าชั่วโมงที่สามถึงมีคนมาหยิบกระเป๋า ทว่าคนผู้นั้นกลับเป็นเพียงนักวิ่งผู้ประสงค์ดีที่มาออกกำลังและตั้งใจจะเอาเงินไปแจ้งเจ้าหน้าที่เพื่อหาเจ้าของ

ไม่มีใครมาเก็บเงินค่าไถ่ไป

ทั้งครอบครัวพากันมาชุมนุมที่หน้าคอมพิวเตอร์ของซิค บาลด์วิน เพื่อรออีเมลฉบับถัดไป ระหว่างนั้นทางเอฟบีไอก็ลองสืบต่อตามทฤษฎีสองสามอย่าง อันดับแรกเขาพยายามสืบข้อมูลอย่างหนักเกี่ยวกับตัววาดา ลินนา ผู้เป็นที่เลี้ยงโอแบร์ แต่ก็ไม่พบข้อมูลใด เธอเพิ่งเข้าประเทศมาได้เพียงสองเดือนและพูดอังกฤษแทบไม่ได้ เธอมีเพื่อนเพียงคนเดียว เขาตรวจดูอีเมลเธอแล้วดูข้อความ ดูประวัติการออนไลน์ แต่ก็ไม่พบว่ามียะไรน่าสงสัย

เอฟบีไอก็สืบข้อมูลของพ่อแม่ทั้งสี่คน คนเดียวที่ทำให้เจ้าหน้าที่สะดุดจริงจึงคือพ่อของริสหรือซิค บาลด์วิน เนื่องจากอีเมลเรียกค่าไถ่ส่งตรงมาที่ซิค แต่จนนอกเหนือจากเรื่องนี้แล้ว ซิคก็เป็นเหมือนตัวละครที่ไม่มีควมน่าดึงดูดแต่อย่างใด อาจจะมีคติสองคติเกี่ยวกับการค้าภายในหรือมีหลายคติที่เกี่ยวกับการยกยอกเงิน มีบางคนอ้างว่าเขาทำแชร์ลูกโซ่ และมีลูกค้าซึ่งบางคนก็มีอิทธิพลต้นเกิดความไม่พอใจเข้า

แต่จะไม่พอใจถึงขนาดทำอะไรอย่างนี้เลยหรือ

ทั้งคู่จึงคอยการติดต่อจากโจรลักพาตัว อีกหนึ่งวันผ่านไป แล้วก็

สองวัน ต่อด้วยสามวัน สี่วัน ไม่มีการติดต่อมา เวลาผ่านไปหนึ่งสัปดาห์
ตามด้วยหนึ่งเดือน หนึ่งปี

สิบปี

โดยไม่มีข้อมูลใด ไม่มีร่องรอยของเด็กเลยทั้งสองคน
จนถึงตอนนี้

ไมรอนเอนหลังขณะที่เครดิตทำรายการเลื่อนไปเรื่อย ๆ มีเดินนวนายมา
มาและมองลงไปที่เขา

“ผมว่าผมดื่มคอนยูกนั้นสักหน่อยดีกว่า” เขาบอก

“ได้เลยค่ะ”

ตอนเธอกลับมา ไมรอนเอ่ยว่า “นั่งลงก่อนสิ มี”

“ฉันว่าไม่ดีกว่า”

“คุณเจอวินครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่”

“ฉันได้รับการว่าจ้างให้รักษาความลับค่ะ”

ไมรอนยังใจไม่พูดเหินบเรอ “มีข่าวลือหลายข่าว” เขาพูด “เกี่ยวกับวิน
นะ ผมเลยเป็นห่วง”

เธอเอียงคอ “คุณไม่เชื่อใจเขาหรือคะ”

“เชื่อหมดทั้งชีวิต”

“ถ้าอย่างนั้นก็เคารพความเป็นส่วนตัวของเขาดีกว่า”

“ผมก็ทำแบบนี้มาตลอดปีที่แล้วนะ”

“แล้วอีกสักสองสามชั่วโมงจะเป็นไรไปคะ”

ถูกของเธอ แนนอน

“คุณคิดถึงเขาใช่ไหม” มีถาม

“ก็ต้องคิดถึงอยู่แล้ว”

“เขารักคุณ คุณก็รู้”

ไมรอนไม่พูดอะไร

“พยายามนอนหน่อยดีกว่าค่ะ”

เรื่องนี้เธอก็พูดถูกเหมือนกัน เขาหลับตา แต่รู้ว่าตัวเองไม่หลับหรอก
เพื่อนสนิทคนหนึ่งเพิ่งโน้มน้าวให้ไมรอนลองฝึกสมาธิกรรมฐาน ซึ่งแม้เขาจะ
ไม่เชื่อเรื่องนี้เสียทีเดียว แต่ความเรียบง่ายและปฏิบัติง่ายก็ทำให้มันเหมาะที่จะทำ
ตอนการนอนหลับไม่ยอมมาเยือน เขาตั้งแอฟฯจับเวลาทำสมาธิไว้ยี่สิบนาที
ใช่ เขามีแอฟฯนี้ในโทรศัพท์มือถือ จากนั้นก็หลับตา แล้วเริ่มจมดิ่งลงไป

ผู้คนมักคิดว่าสมาธิจะช่วยให้ความคิดปลอดโปร่ง เรื่องนั้นเหลวไหล

มาก เราไม่สามารถทำความคิดให้ปลอดโปร่งได้หรอก ยิ่งเราพยายามที่จะ
ไม่คิดเรื่องอะไรก็ตาม เราก็มีแต่จะยิ่งคิดถึงมันมากขึ้น เราจำเป็นต้องปล่อยให้
ให้ความคิดเข้ามาหากอยากจะผ่อนคลายจริงๆ ต้องหัดที่จะสังเกตความคิด
แทนที่จะวิจารณ์หรือตอบโต้ ซึ่งนั่นแหละคือสิ่งที่ไม่รอนกำลังทำอยู่ตอนนี้

เขานึกถึงเรื่องที่จะได้พบวินอีกครั้ง นึกถึงเอสเปอร์รันซากับบิกซินดี้
นึกถึงแม่กับพ่อที่อยู่ฟลอริดา เขาคิดถึงแบรดผู้เป็นน้องชายกับหลานชาย
ชื่อมิกกี้ นึกถึงความเปลี่ยนแปลงในชีวิตคนเหล่านี้ เขานึกถึงเทริสที่สุดท้าย
ก็กลับเข้ามาในชีวิตเขา นึกถึงการแต่งงานที่จะมีขึ้น นึกถึงการได้เริ่มต้นชีวิต
กับเธอ นึกถึงความสุขที่อาจเกิดขึ้นแบบจับต้องได้

เขาคิดถึงความเปราะบางจนน่าตกใจที่เขารู้สึกต่อเรื่องทั้งหมด

ในที่สุดเครื่องก็ลงจอดแบบช้าๆ และวิ่งต่อไปอีกสักกระยะ เมื่อเครื่อง
จอดสนิท มิกี้จับที่เปิดประตูและเปิดมันออก เธอยิ้มกว้างให้เขา “โซคดีอะ
ไมรอน”

“เซ่นกันนะ มิกี้”

“บอกวินด้วยนะคะว่าฉันฝากหัททาย”

รถเบนท์ลีย์จอดรอเขาอยู่ บนถนนลาดยางมะตอย ตอนไมรอนก้าวลงบันได ประตูหลังรถก็เปิดออก วินก้าวลงมา

ไมรอนรีบเดิน เขารู้สึกเหมือนตาตัวเองมีน้ำตาปริ้ม พอเหลืออีกสิบฟุตจะถึงตัวเพื่อน เขาก็หยุดแล้วกะพริบตา ก่อนจะยิ้ม

“ไมรอน”

“วิน”

วินถอนใจ “นายคงเผื่อรอจะทำให้เหตุการณ์นี้เป็นช่วงเวลาประทับใจสินะ”

“ถ้าไม่มีเลยชีวิตจะมีความหมายอะไรล่ะ”

วินผงกศีรษะ ไมรอนก้าวไปข้างหน้า แล้วชายทั้งสองคนก็กอดกันสุดแรง กอดกันแน่นราวกับอีกฝ่ายเป็นห่วงยางชูชีพ

ไมรอนเอ่ยทั้งที่ยังกอดกันอยู่ “ฉันมีคำถามเป็นล้านๆ”

“ซึ่งฉันจะไม่มีวันตอบนาย” ทั้งคู่ผละจากกัน “เราต้องสนใจเรื่องريسกับแพทริคก่อน”

“แน่นอน”

วินส่งสัญญาณบอกไมรอนให้ขึ้นนั่งด้านหลัง ไมรอนขึ้นนั่งแล้วกระเียบให้วินขึ้นนั่งด้วย เบนท์ลีย์คันนี้เป็นรุ่นยาวสีดำ หน้าต่างที่กั้นด้านหลังกับคนขับเลื่อนขึ้นปิดไว้ ในนี้มีเพียงสองที่นั่ง มีช่วงพักขายาว มีบาร์ที่มีเครื่องดื่มอยู่เต็ม รถยาวส่วนมากจะมีที่นั่งเยอะ แต่วินไม่เห็นความจำเป็น

“ดื่มอะไรไหม” วินถาม

“ไม่ละ ขอบใจ”

รถเริ่มเคลื่อนตัว มียืนอยู่ข้างประตูเครื่องบิน วินลดกระจกลงแล้ว

โบกมือให้เธอ เธอโบกตอบ บนใบหน้าวินมีแววเศร้าสร้อยปรากฏขึ้น ไมรอนได้แต่จ้องมองเพื่อน เพื่อนซึ่งสนิทกับเขาที่สุดตั้งแต่เรียนปีหนึ่งที่มหาวิทยาลัยตึก เขามองเพราะกลัวว่าถ้าหันไปทางอื่น วินอาจจะหายไปอีกครั้ง

วินเอ่ย “บั้นท้ายเธอจัดว่าชั้นเลิศจริงๆ นายว่าไหม”

“อือฮี้...วิน”

“ว่า”

“ที่ผ่านมานายอยู่ลอนดอนตลอดเลยหรือ”

วินตอบทั้งที่ยังมองไปนอกหน้าต่าง “เปล่า”

“งั้นนายไปไหนมา”

“หลายที่”

“มีข่าวลือเยอะมากนะ”

“ใช่”

“เขาวางกันว่านายกลายเป็นคนเก็บตัวไปแล้ว”

“ฉันรู้”

“มันไม่จริงหรือ”

“ไม่ ไมรอน ไม่จริง ฉันเป็นคนสร้างข่าวลือพวกนั้นเอง”

“สร้างทำไม”

“ไว้ว่ากันทีหลัง ตอนนี่เราต้องสนใจเรื่องแพทริกกับริสก่อน”

“นายบอกว่านายเจอแพทริกแล้ว”

“ใช่ ฉันเชื่อว่ามัน”

“เชื่อหรือ”

“แพทริกอายุแค่หกขวบตอนแกหายไป” วินพูด “ตอนนี้ก็คงสืบทอดแล้ว”

“งั้นก็ไม่มีทางที่นายจะสามารถระบุตัวตนเขาได้แน่ชัดสิ”

“ถูกต้อง”

“สรุปคือนายเจอคนที่นายเชื่อว่าเป็นแพทริก”

“ก็ถูกต้องอีก”

“แล้วจากนั้นล่ะ”

“จากนั้นฉันก็คลาดกับเขา”

ไมรอนถอนหายใจ

“นายฟังแล้วแปลกใจละสิ” วินพูด

“ก็แปลกใจ”

“นายกำลังคิดใช่ไหมว่า ‘แบบนี้ไม่สมเป็นนายเลย’”

“ฉันคิดจริงๆ”

วินพยักหน้า “ฉันคาดหวังผลลัพธ์ไป” แล้วเขาก็พูดต่อ “มันมีผลเสียตามมา”

แบบนั้นไม่เคยเป็นเรื่องดีสำหรับวิน

“แค่นั้น”

“บางทีเราน่าจะกดปุ่มย้อนดูเทปก่อนก่อนนะ” วินล้วงกระเป๋าเสื้อสูทแล้วหยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมา “อ่านนี่สิ”

วินส่งกระดาษที่มีหน้าตาคล้ายอีเมลที่พริ้นต์ออกมาให้เขา เมลล์ส่งไปยังอีเมลส่วนตัวของวิน ไม่รอนเองก็ส่งข้อความไปหาอีเมลนี้ห้าหกครั้งได้ในปีที่ผ่านมา แต่เขาไม่เคยได้อีเมลตอบกลับเลย คนส่งเมลล์ชื่อ anon5939413 ในเมลล์เขียนว่า

นายกำลังมองหาริส บาลด์วิน กับแพทริค มัวร์ เกือบตลอดสิบปีที่ผ่านมา สองคนนี้จะอยู่ด้วยกัน แต่ไม่ตลอดเวลา ทั้งคู่เคยถูกจับให้อยู่แยกกันอย่างน้อยสามครั้ง แต่ตอนนี้กลับมาอยู่ด้วยกันแล้ว

ทั้งสองคนมีอิสระที่จะไปไหนต่อไหนได้แต่อาจจะไม่ไปกับนาย สองคนนั้นไม่ใช่คนที่นายคิดว่าจะเป็นอีกต่อไป ไม่ใช่คนที่ครอบครัวเคยรู้จักด้วย นายอาจไม่ชอบสิ่งที่จะได้เจอ นี่คือที่อยู่ของทั้งสอง แต่ไม่ต้องคิดเรื่องเงินรางวัล เพราะสักวันฉันอาจขอให้นายช่วย

ทั้งสองคนไม่มีใครจำชีวิตเก่าของตัวเองได้มากนัก ต้องใช้ความใจเย็นให้มาก

ไม่รอนรู้สึกเย็นหนาวโล่งไปตามสันหลัง “ฉันเดาว่านายคงพยายามหาอยู่ใช้ใหม่ใช้อีเมลฉบับนี้ส่งมาจากไหน”

วินพยักหน้า

“แล้วก็ขอเดาว่านายยังไม่รู้ผล”

“วีพีเอ็น” วินพูด “ไม่มีทางแกะรอยได้ว่ามาจากไหนหรือมีต้นกำเนิดมาจากใคร”

ไม่รอนอ่านอีกรอบ “ย่อหน้าสุดท้ายนี่นะ”

“ใช่ ฉันรู้”

“มันมีบางอย่างที่ไม่ธรรมดา”

“มีโทนเสียงของคนที่รู้จริง” วินพูด

“ซึ่งเป็นเหตุผลที่ทำให้นายต้องสนใจเรื่องนี้อย่างจริงจัง”

“ถูก” วินตอบ

“แล้วที่อยู่ที่เขาให้มาล่ะ” ไมรอนถาม

“เป็นพื้นที่เล็ก ๆ แต่ล้อมโทมรมในลอนดอน เป็นถนนลอดใต้ทางที่มี
สารพัดการค้าผิดกฎหมายดำเนินอยู่ ฉันไปดูสถานที่จริงมาแล้ว”

“โอเค”

“มีคนที่หน้าตาคล้ายคลึงกับภาพจำลองอายุของแพทริกเป็นอย่างมาก
ปรากฏตัวที่นั่นจริง”

“ตอนไหน”

“ก่อนที่ฉันจะโทร.หานายสักชั่วโมง”

“นายได้ยินเขาคุยหรือเปล่า”

“ว่าอะไรนะ”

“นายได้ยินเขาพูดไหม ฉันกำลังพยายามหาคำตอบเรื่องตัวตนอยู่ เพื่อว่า
สำเนียงพูดเขาจะเป็นอเมริกัน”

“ฉันไม่ได้ยินเขาพูด” วินบอก “แล้วเราก็ไม่รู้หรอก เขาอาจจะอยู่ที่นั่น
อยู่ตามถนนย่านนี้มาตลอดชีวิตก็ได้”

เงียบ

แล้วไมรอนก็ทวนคำ “ตลอดชีวิตเขาหรือ”

“ฉันรู้” วินพูด “ไม่มีเหตุผลที่ต้องย้ายหรอก”

“สรุปนายเจอแพทริกแล้ว แล้วไงต่อ”

“ฉันก็รอดู”

ไมรอนพยักหน้า “หวังว่าริสจะมาด้วยใช่ไหม”

“ใช่”

“แล้วไงต่อ”

“มันดันมีคนสามคนที่ไม่เกี่ยวข้องไม่เกี่ยวข้องกับแพทริกมาทำร้ายเขา”

“แล้วนายเข้าไปห้ามหรือ”

เป็นครั้งแรกที่มีรอยยิ้มบางผุดขึ้นตรงริมฝีปากวิน “มันเป็นหน้าที่ฉัน
ก็ใช่จริง ๆ นั่นละ”

“จัดการหมดสามคนเลยหรือ” ไมรอนถาม

วินยิ้มพร้อมก้มข้มไหล่

ไมรอนหลับตา

“พวกนี้นะเป็นอันธพาลชั้นเลวที่สุดแล้ว” วินบอก “ไม่มีใครอวารถมันหรอก”

“เป็นการป้องกันตัวใช่หรือเปล่า”

“ใช่ ได้ จะบอกแบบนั้นก็ได้ นี่เราจะต้องมาวิพากษ์วิธีที่ฉันใช้กันจริงๆนะหรือ ไมรอน”

เขาพูดถูก

“แล้วตกลงเกิดอะไรขึ้น”

“ระหว่างที่ฉันยุ่งอยู่กับนักเลงพวกนั้น แพทริกก็หนีไป ครึ่งสุดท้ายที่เห็นเขาตรงไปทางสถานีคิงส์ครอส หลังจากนั้นไม่นานฉันก็โทรให้นายมาช่วย”

ไมรอนเอนหลัง ทั้งสองกำลังใกล้จะถึงสะพานเวสต์มินสเตอร์กับแม่น้ำเทมส์ ลอนดอนอายซึ่งดูเผินๆ ก็คือชิงช้าสวรรค์ยักษ์ที่หมุนด้วยความเร็วที่ช้าเหมือนเต้านั้นส่องประกายระยับอยู่ท่ามกลางแดดยามบ่าย ไมรอนเคยขึ้นครั้งหนึ่งเมื่อหลายปีก่อน มันทำให้เขาเบื่อจนไม่รู้จะเบื่ออย่างไร

“นายเข้าใจใช่ไหม” วินพูด “ว่าเรื่องนี้มันกดดันแค่ไหน”

ไมรอนพยักหน้า “พวกนั้นจะทำให้เด็กหายสาบสูญไป”

“ถูกต้อง อาจจะทำให้ย้ายไปประเทศอื่น หรือถ้าพวกมันรู้สึกกลัวจะถูกเปิดโปง...”

เราไม่จำเป็นต้องพูดสิ่งที่คิดให้จบ

“นายบอกพ่อแม่เด็กหรือเปล่า”

“เปล่า”

“แม่แต่บรูทหรือ”

“ใช่” วินตอบ “ฉันมองไม่เห็นเหตุผลที่จะให้ความหวังลมๆ กับเธอ”

ทั้งสองกำลังขับรถไปทางทิศเหนือ ไมรอนมองไปนอกหน้าต่างต่าง “สองคนนั้นหายตัวไปตั้งแต่อายุหกขวบนะ วิน”

เขาไม่พูดอะไร

“ทุกคนคิดว่าสองคนนั้นตายไปนานแล้ว”

“ฉันรู้”

“ยกเว้นนาย”

“อ้อ ฉันก็คิดว่าสองคนนั้นตายแล้วเหมือนกัน”

“แต่นายก็ยังคงยลสืบ”

วินยกมือแล้วเอาปลายนิ้วประกบกัน นี่เป็นท่าที่คุ้นตา เป็นท่าที่ทำให้

ไมรอนทวนนึกถึงวันที่ยังเยาว์กว่านี้ “ล่าสุดที่ฉันเจอบรูก เราเปิดไวน์ราคาแพง ระบายแล้วก็ไปนั่งที่ชานบ้านพลางมองท้องทะเลด้วยกัน ที่แรกเธอก็เป็นบรูกที่โตมากับฉัน คนบางคนชอบทำตัวเป็นท้อส่งความเศร้า แต่บรูกกลับตรงกันข้าม เธอนำมาแต่ความสุข เป็นอย่างนั้นเสมอ นายรู้จักสำนวนเขยๆ ที่บอกว่าบางคนทำให้ห้องสว่างไสวใช่ไหม”

“รูลี”

“บรูกสามารถทำแบบนั้นได้แม้จะอยู่ไกล แต่คิดถึงเธอนายก็มีความสุขขึ้นแล้ว นายจะอยากปกป้องคนแบบนั้น เวลานั้นเห็นคนแบบนั้นต้องเจ็บปวด นายจะอยาก ไม่สิ เรียกว่าจะต้องการที่จะช่วยคลายความเจ็บนั้นให้เขาดีกว่า”

วินเคาะปลายนิ้วเข้าด้วยกัน “สรุปว่าเราก็นั่งกัน ตีมไวน์ และมองท้องทะเล คนส่วนใหญ่อาจใช้แอลกอฮอล์ช่วยบรรเทาอาการเจ็บแบบที่บรูกเผชิญอยู่ แต่กับบรูก สิ่งเกิดกลับเป็นตรงกันข้าม แอลกอฮอล์ทำให้เปลือกนอกของเธอหลุดออก รอยยิ้มที่เธอฝันไว้หายไป คินนั้นเธอสารภาพบางอย่างกับฉัน”

เขาหยุด ไมรอนรอฟัง

“บรูกฝันอยู่นานถึงวันที่ริสจะได้กลับบ้าน ทุกครั้งที่โทรศัพท์ดัง เธอจะรู้สึกว่เลือกผิดพล่าน เธอหวังว่าจะเป็นริสโทร.มาบอกเธอว่าแกไม่เป็นไร อยากเจอแกนถนนที่เต็มไปด้วยผู้คน เธอฝันว่าได้ช่วยแก ได้เจอหน้าแก ได้กลับมาพบกันทั้งน้ำตาอีกครั้ง เธอทวนนึกถึงวันนั้นเข้าไปเข้ามาในหัวเสมอ หากเธออยู่บ้านแทนที่จะออกไปข้างนอก หรือพาริสกับแพทริคไปกับเธอด้วยแทนที่จะทิ้งทั้งสองคนไว้กับพี่เลี้ยงคนนั้น หรือเปลี่ยนแปลงเหตุการณ์อะไรสักอย่างอะไรก็ได้ที่จะไม่ทำให้เรื่องวันนั้นเกิดขึ้น มันติดอยู่กับเรา บรูกบอกฉัน มันจะอยู่กับเราตลอดไป เราอาจจะวิ่งนำหน้ามันได้สองสามก้าว แต่เหตุการณ์วันนั้นก็ยังคงอยู่เสมอ มันจะมาตะไชล่เรา มาดึงแขนเสื้อเรา”

ไมรอนนั่งนิ่งสนิท

“แต่แน่นอนว่าฉันรู้ทุกอย่างดี ความทรمانของแม่ไม่ใช่เรื่องที่เพิ่งเกิดขึ้นใหม่ บรูกยังเป็นคนที่สวยมาก เธอเป็นผู้หญิงที่เข้มแข็ง แต่ทุกอย่างเปลี่ยนไปแล้ว”

“นายหมายความว่าไงที่ว่า ‘เปลี่ยนไปแล้ว’”

“มันต้องจบได้แล้ว”

“นายหมายความว่าไง”

“นั่นเป็นคำที่บรูกสารภาพเอง ตอนโทรศัพท์ดัง นายรู้ไหม เธอหวังให้เป็นอะไร”

ไมรอนสายหน้า

“เธอหวังให้ตำรวจโทรมา หวังว่าในที่สุดตำรวจก็พบริสแล้ว นายเข้าใจที่ฉันพูดหรือเปล่า ความไม่รู้หรือความหวังนะมันสร้างความเจ็บปวดได้ยิ่งกว่าความตายเสียอีก แล้วมันก็มีแต่ทำให้โศกนาฏกรรมมันชัดเจนขึ้น แค่นี้แม่คนหนึ่งต้องทรمانกับเรื่องนี้ก็เลวร้ายพออยู่แล้ว แต่เธอบอกฉันว่า การที่เป็นแบบนี้ การที่เธออยากให้อะไรก็ตามที่เกิดขึ้นมันจบเสียทีนะ มันยิ่งเลวร้ายกว่านั้นอีก”

ทั้งคู่นั่งเสียบกันไปสักพัก

แล้ววินก็เอ่ยว่า “เฮ้ แล้วทีมนิกส์เป็นไงบ้าง”

“ตกลงมาก”

“นายต้องปล่อยวางบ้าง”

“นี่เราจะไปไหนกัน”

“กลับไปคิงส์ครอส”

“ที่ที่นายไม่สามารถเผยหน้าได้นะหรือ”

“ฉันมันหล่อเป็นพิเศษนะ ใครเห็นก็ต้องจำได้”

“ก็เลยต้องการให้ฉันช่วยวางใจ”

“ดีใจจังที่ถึงฉันจะหายไป แต่ก็ไม่ทำให้สัญญาตมณนักสืบอันหลักแหลมของนายที่อลง”

“งั้นก็เล่าทุกอย่างให้ฉันฟัง” ไมรอนพูด “มาวางแผนกัน”